

РЕШЕНИЕ

№ 132

гр. Павликени, 23.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАВЛИКЕНИ, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цветомил Б. Горчев

при участието на секретаря Ирена Д. Илиева
като разгледа докладваното от Цветомил Б. Горчев Гражданско дело № 20214140100703 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е отрицателен установителен иск с правна квалификация чл. 439 от ГПК.

Производството е образувано по искова молба от Р. Д. Р., ЕГН ***** от с. Б., общ. П., ул. „****“ № *** , депозирана чрез адв. И.Т. М., ***АК със съдебен адрес гр. В. Т., ул. „****“ № ***, електронна поща *** срещу “ОТП Ф. ****“ ЕАД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр. С., п.к. ***, Район „****“, бул. „****“ № *** и съдебен адрес гр. В. Т., ул. „****“ № ***. В исковата молба се сочи, че срещу ищеца било образувано изпълнително дело № ***/2015 г. по описа на ЧСИ Д. К. (рег. № ***) с район на действие Окръжен съд - В. Т. за събиране на вземане в размер на 4 059,62 лв. (четири хиляди петдесет и девет лева и шестдесет и две ст.), от които сумата от 3605.36 лв. (три хиляди шестотин и пет лева и тридесет и шест ст.) - главница; сумата от 331,17 лв. (триста тридесет и един лева и седемнадесет ст.) - неплатена редовна лихва за периода от 17.03.2015 г. до 03.11.2015 г.,

2,09 (два лева и девет ст.) лихва за забава върху просрочена главница за периода от 01.10.2015 г. до 02.11.2015 г., 1.00 (един) лв. лихва за забава върху цялата главница за периода от 03.11.2015 г. до 03.11.2015 г., законна лихва върху главницата от 04.11.2015 г. до изплащане на вземането, дължими такси 120.00 лв. (сто и двадесет лева), както и направени разноси в размер на 453.28 лв. (четиристотин петдесет и три лева и двадесет и осем ст.), от които 81.19 лв. (осемдесет и един лева и деветнадесет ст.) държавна такса и 372.09 лв. юрисконсултско възнаграждение. Ищеца твърди, че към момента не съществува такова вземане, тъй като изпълнителното производство се считало за прекратено, поради изтичане на преклузивните срокове от последното извършено изпълнително действие по него и изтекла погасителна давност по отношение на вземането с начало 25.07.2016 г. и край на 25.07.2021 г. Поради изложеното моли да бъде постановено съдебно решение, с което да бъде признато за установено в отношенията между страните, че не дължи на ответника горната сума.

В срока на писмен отговор се оспорва предявения иск, с доводи да не е настъпила перемция по посоченото изпълнително производство и съответно да не е изтекла погасителната давност и моли за отхвърлянето му.

Страните търсят разноси.

Съдът като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от приложеното по делото заповедно производство по подадено от „***“ заявление по чл. 417 от ГПК срещу ищеца и Р. Р., заповедния съд издал Заповед за незабавно изпълнение № ***/09.11.2015 г. и изпълнителен лист от ***/09.11.2015 г. срещу солидарните длъжници – солидрно за сумата от 4059.62 лв. (Четири хиляди петдесет и девет лева и шестдесет и две стотинки), от които 3605.36 лв. /Три хиляди шестотин и пет лева и тридесет и

шест стотинки/ главница, 331.17 лв. /Триста тридесет и един лева и седемнадесет стотинки/ неплатена редовна лихва за периода от 17.03.2015 год. до 03.11.2015 год., 2.09 лв. /Два лева и девет стотинки/ лихва за забава върху просрочена главница за периода от 01.10.2015 год. до 02.11.2015 год. 1.00 лв. /Един лев/ лихва за забава върху цялата главница за периода от 03.11.2015 год. до 03.11.2015 год., законна лихва върху главницата от 04.11.2015 год. до изплащане на вземането, дължими такси 120.00 лв. /Сто и двадесет лева/, както и направен разноски в размер на 453.28 лв. /Четиристотин петдесет и три лева и двадесет и осем стотинки/, от които 81.19 лв. /Осемдесет и един лева и деветнадесет стотинки/ ДТ и 372.09 лв. /Триста седемдесет и два лева и девет стотинки/ юрисконсултско възнаграждение.

Видно от приложеното по делото изпълнително дело на 23.11.2015 г. „***“ ЕАД подаде молба за образуване на изпълнително дело срещу длъжниците Р. , прилагайки горния изпълнителен лист с посочени конкретен изпълнителен способ - налагане на заповед на трудовите възнаграждения на длъжниците.

На 10.12.2015 г. на длъжника Р. Д. Р. е връчена покана за доброволно изпълнение по изп. дело № ***/2015 г., ведно със заповедта за изпълнение. Срещу заповедта за изпълнение не е подадено възражение по чл. 414 от ГПК от ищеца Р. Д. Р., в резултат на което заповедта за изпълнение е влязла в сила.

На 11.02.2016 г. е направено искане от вискателя *** ЕАД за спиране поради подписано споразумение от 01.02.2016 г. между длъжниците и банката.

Със сключване на извънсъдебното споразумение за разсрочване на дълга на 01.02.2016 г. длъжниците Р. Д. Р. и Р. А. Р. са признали вземането по процесния договор за кредит.

Заради неизпълнение на сключеното Споразумение *** ЕАД депозира

молба за възобновяване на производството по изпълнителното дело на 06.06.2016 г. и посочва изпълнителен способ - запор върху получаваното от длъжниците трудово възнаграждение.

На 26.07.2016 г. е изпратено запорно съобщение за налагане на запор на трудовото възнаграждение на ищеца в „Земеделска производствена-потребителна кооперация ****“, което е получено от работодателя на 31.07.2016 г., а от длъжника на 01.08.2016 година.

На 06.03.2018 г. пред ЧСИ е депозирана молба от „ОТП Ф. ****“ ЕАД (стр. 133 от из. Д.), в която се сочи, че по силата на сключен между „ОТП Ф. ****“ ЕАД и „****“ ЕАД Договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 22.06.2017 г. банката цедирала вземането си срещу длъжниците Р., в качеството му на кредитополучател по Договор за кредит от 23.09.2014 г. и молят да бъдат конституирани, като страна в производството. С резолюция на ЧСИ ответника бил конституиран в изп. д. № ***/2015 г. по описа на ЧСИ Д. К.. На 16.03.2018 г. била изпратена Покана за доброволно изпълнение на длъжника, връчена на 10.04.2018 година.

На 26.07.2018 г. - с молба от ответника „ОТП Ф. ****“ ЕАД е поискано да се наложи възбрана на недвижим имот, находящ се с. Б., общ. П..

Фактическата обстановка по делото е възприета от съда от писмените доказателства по делото и приложените по делото изпълнително и заповедни производства, като обосновават следните правни изводи:

По допустимостта на иска:

Предявения отрицателен установителен иск е депозиран от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от водене на настоящия спор. В случая наличието на предпоставките, необходими за обосноваване на извода за допустимост на специалния установителен иск по чл. 439 от ГПК касаят

обстоятелства настъпили след издаване на изпълнителното основание, предвид изложените твърдения в исковата молба.

Налице е и пасивна легитимация за ответника, предвид, че прехвърляне на изпълняемото право касае приемство в изпълнителния лист, а не приемство в изпълнителния процес.

По отношение основателността на иска по чл. 439, ал. 1 от ГПК:

В исковата молба се навеждат доводи, касаещи основно настъпила в хода на изпълнителното дело перемпция, както и изтичането на 5 годишната давност за вземането - изтекла на 25.07.2021 г. Ответното дружество от своя страна оспорва твърденията за изтичане на давността и настъпила перемпция. Това е и основния, спорен по делото въпрос.

По отношение на твърдението за настъпила погасителна давност за вземането: Вземането за сума, предоставена по договор за банков кредит се погасява с общата 5 годишна давност. В настоящия случай се установява, че заповедта за незабавно изпълнение е влязла в сила на 29.12.2015 година и давността започва да тече от този момент. Съгласно разясненията на т. 10 от Тълкувателно Решение № 2 от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС действията, които прекъсват давността по чл. 116, б. "в" от ЗЗД са тези по предприемането на кое и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ – налагане на заповест, присъединяване на взыскател, извършване на опис и др. Когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. В настоящия случай изпълнителното производство е образувано на 30.11.2015 г. като кредитора „****“ ЕАД е посочил изпълнителните способности, които е искал да бъдат приложени за принудителното събиране на вземането му.

С последваща молба от цесионера „ОТП Ф. ****“ ЕАД в двугодишния срок от съобщаване наложения заповест е поискано налагане възбрана. Предвид,

че и двете молби съдържат посочване на избран от вискателя способ на изпълнение, то с тях се прекъсва давността по отношение на вземането, съгласно мотивите на т. 10 от Тълкувателното решение, според които искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността. Така няколко дена преди изтичането на двегодишния срок, в който е следвало да се предприемат същински изпълнителни действия и след изтичането на който изпълнителното производство се прекратява по силата на закона, давността е прекъсната.

От тогава е започнал да тече нов давностен срок за вземането, като давността отново е прекъсната с последващи искания за налагане на запор. Поради гореизложеното съдът намира, че твърденията на ищеца за настъпила „перемпция“ в хода на изпълнителното дело останаха недоказани, като към момента този срок не е изтекъл. В този смисъл е Решение № 45 от 30.03.2017г. на ВКС по гр.д. № 61273/2016г. IV г.о. Следователно нова петгодишна давност е започнала да тече от 26.07.2018 г. (датата следваща последното валидно изпълнително действие по делото) и към момента не е изтекла.

Или съдът приема, че вземането не е погасено по давност, поради многократното прекъсване на давностния срок в хода на изпълнителното производство.

Извън изложеното съдът съобрази и че предмет на принудително изпълнение в случая са вземания, които се дължат от няколко длъжници при условията на солидарност, като чрез своевременно и постоянно исканите в частност от вискателя различни изпълнителни способности са били осъществявани едни и същи притезания, за които отговарят всички длъжници, в това число и ищеца. Тъй като солидарните длъжници дължат едно и също нещо на кредитора (налице е единство в предмета на престацията), то последният може да иска изпълнение на цялото задължение, от когото и да е от тях - чл. 122, ал. 1 ЗЗД. Съгласно чл. 123, ал. 1 ЗЗД, действието на изпълнението от един съдължник е в полза на всички солидарни длъжници - смисълът на нормата е да се прекрати, колкото е

възможно по-скоро състоянието на солидарност, което е обременително за съдлъжниците (т. нар. абсолютно действие на солидарността). Удовлетворяването на вискателя чрез осъществяването на изпълнителни способи с предмет имущество на някой от солидарните длъжници има прекратителен ефект по отношение на изпълнението (задълженията) и на останалите съдлъжници. Поради което настоящият съдебен състав приема, че е ирелевантно обстоятелството дали и кога принудителното изпълнение е било насочвано и срещу ищеца – той не би могъл да противопоставя възражение за разделяне на дълга. Преклузивният срок, установен в чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК тече за солидарните длъжници общо, а не самостоятелно, т.е. с оглед общото действие на изпълнението, за разлика от давността по смисъла на чл. 125 ЗЗД, преклузията по чл. 433 ГПК няма относително действие. При това положение с действията си по принудително изпълнение на вземането, предприети срещу имуществото на всеки от солидарните длъжници, вискателят е обективирал активност в образуваното и срещу ищеца изпълнително производство и е поддържал висящността на изпълнителния процес като е внасял съответните за тези действия такси и разноски, съдът намира, че не е настъпил ефект на перемпцията, т.е. всички последващо предприети по отношение на ищеца действия на принудително изпълнение са валидни, предполагащи прекъсване на давността и започване на нов давностен срок.

Поради изложените съображения съдът намира, че предявения иск по чл.439 от ГПК следва да се отхвърли, като неоснователен.

На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК на в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 300 лв. за юрисконсулско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Р. Д. Р., ЕГН ***** от с. Б., общ. П.,

ул. „****“ № ***, чрез адв. И.Т. М., ***АК със съдебен адрес гр. В. Т., ул. „****“ № ***, електронна поща *** **против “ОТП Ф. ****” ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., п.к. ***, Район „****“, бул. „****“ № *** и съдебен адрес гр. В. Т., ул. „****“ № ***, **иск с правно основание по чл. 439 от ГПК**, за признаване на установено в отношенията между страните, че Р. Д. Р. не дължи на “ОТП Ф. ****” ЕАД, ЕИК *** 4 059,62 лв. (четири хиляди петдесет и девет лева и шестдесет и две ст.), от които сумата от 3605.36 лв. (три хиляди шестотин и пет лева и тридесет и шест ст.) - главница; сумата от 331,17 лв. (триста тридесет и един лева и седемнадесет ст.) - неплатена редовна лихва за периода от 17.03.2015 г. до 03.11.2015 г., 2,09 (два лева и девет ст.) лихва за забава върху просрочена главница за периода от 01.10.2015 г. до 02.11.2015 г., 1.00 (един) лв. лихва за забава върху цялата главница за периода от 03.11.2015 г. до 03.11.2015 г., законна лихва върху главницата от 04.11.2015 г. до изплащане на вземането, дължими такси 120.00 лв. (сто и двадесет лева), както и направени разноски в размер на 453.28 лв. (четиристотин петдесет и три лева и двадесет и осем ст.), от които 81.19 лв. (осемдесет и един лева и деветнадесет ст.) държавна такса и 372.09 лв. юрисконсултско възнаграждение, **като НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.**

ОСЪЖДА Р. Д. Р., ЕГН ***** от с. Б., общ. П., ул. „****“ № *** **да заплати на “ОТП Ф. ****” ЕАД, ЕИК *** сумата от 300 лв. (триста лева)** - разноски по делото за юрисконсулско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ВТОС в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Павликени: _____